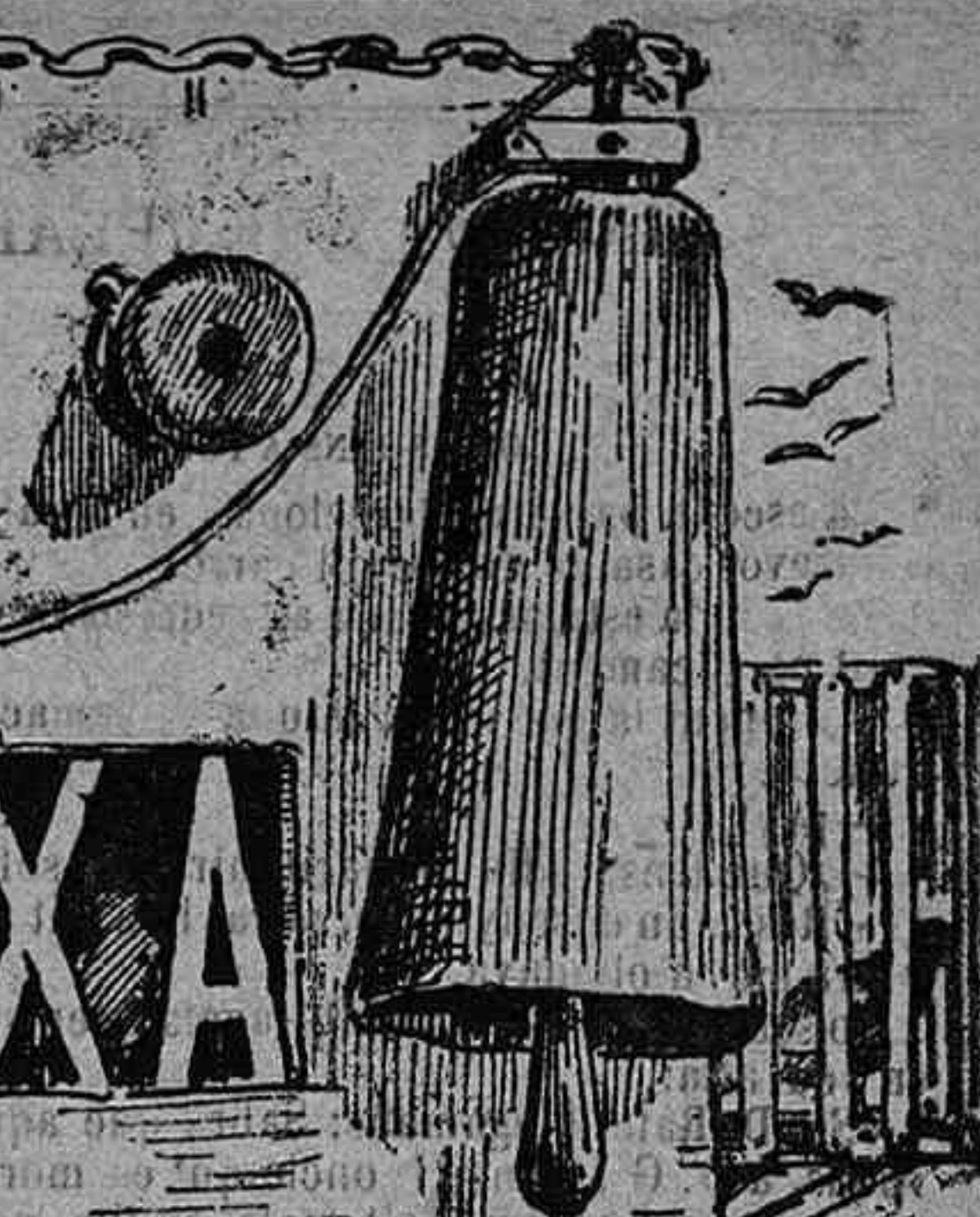

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en 1' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
 Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 48

¡POBRA BARCELONA!

¡Ni camisa l' hi deixarán!

QUADROS EXEMPLARS.

I.

LOS DE DINS A FORA.

La escena passa a Barcelona, en qualsevol pis de qualsevol casa de qualsevol carrè.

La família està assentada al rededor de la taula, dinant pacíficament.

De repent la mestressa fa una exclamació y deixa la cullera.

—¡Ay!

—¿Qué tens?—diu lo marit mirantla sobressaltat.

—Res... un descuyt... tèn, mira: han dut aquesta carta y ara me'n olvidava.

Lo senyor Rafel—lo marit—agafa la epistola y llegeix en veu alta:

«Sr. D. Rafel Plegamans: Sabrà que aquí tots estém bons, a D. G., menos l'oncle qu' es mort. Sabrà que aquest any tindrem molt mala cullita per mor de la pedregada que va pedregar; pero en fi ja sab que aixó son gangas del art del pagès.

«Sabrà, pues, que diumenje es la festa major, y com que vosté'm va prometre que pujaria, la dona m' ha fet escriure aquestas quatre ratllas per ferli avinent y dirli que contém ab que vosté y la senyora y las tres familias vindrán a passar uns quants dias en aquest poble, que aquí podrem ser pobrets, pero de bona voluntat ne tenim de sobras.

«Expressions a tothom, y vosté mani y disposi del seu servidor.—Pep Lluch (a) Tremendo.

«P. D. Enguany la festa será molt divertida: hasta diu que vindrán jesuitas a predicar.»

—Ja ho havéu sentit, diu lo senyor Rafel al acabar la carta:—ns convidan a festa major. ¿Que hi aném? Se passa a votació.

La dona s' mira als noys; los noys se miran a son pare, y després d' un instant de silenci, tots se posan a cridar simultáneament:

—¡Sí!

—¿Ja us hi havéu pensat bè?

—¡Sí!

—Pues... s' aproba per unanimitat.

Y 'l senyor Rafel torna a empunyar la cullera, després de ficarse la carta a la butxaca de la hermillla.

Tres dias més tart d' aquesta escena, la família del senyor Rafel baixava en la estació de Torredonbarra, agafant una dressera que conduheix al poble de 'n Pep. Los tres fills—dos noys de quinze y dinou anys y una nena de setze,—caminan endavant forjantse una pila de castells sobre lo que farán y deixarán de fer durant los dias de festa major. Lo matrimoni va més endarrera extranyantse de que 'l Tremendo no 'ls hagi baixat a buscar ab lo carro.

Poch a poquet, reposant aquí, aturantse allá, ab santa pau y alegría, la comitiva arriba al poble y s' dirigeix directament a la casa del Pep.

Precisament l' home está a la porta, y al véurels no pot menos que obrir los ulls assombrat, si bè immediatament procura donar a la mirada una expressió risuènyia, exclamant ab veu de falsel:

—¡Ah! ¿vostés?... ¡Gracias a Dèu!

Si 'l senyor Rafel sapigués llegir en la fisonomia las impressions del ànima, hauria comprès lo verdader valor d' aquestas paraulas; pero 'l bon home es la senzillés personificada, y no troba en las exclamacions del Pep res més que la natural alegría que ha de experimentar al veure que 'ls senyors de Barcelona aceptan la seva invitació.

Es lo vespre del dissapte. La família Plegamans s' está assentada a la porta de cal Pep, parlant del programa de la festa.

—Vaja, diu en Lluch arribant; comensém a anar cap a la iglesia.

—¿Y aixó?—pregunta 'l senyor Rafel.

—Ván a cantarse las *completas*: es una cosa que no pot faltar com a vigilia de festa major.—

Mitj de mala gana y per pura curiositat, tota la família segueix al pacífich Tremendo.

En efecte, la iglesia está plena de gent: bè es vritat que la gent es grossa y la iglesia bastant petita.

L' espectacle no tèn gran cosa d' agradable. Capellans que murmuran, fent veure que resan; pajesos qu' escandalitzen, figurantse que cantan; una música desguiltarrada, véus dissonants; en fi, desgracias.

Al sortir, los fills del senyor Rafel sonriuen maliciosament, escamantse una mica al veure la extranya inauguració de la festa; la senyora camina mitj morta de son y 'l pobre marit va ab lo cap baix, murmurant entre si:

—¡Bon principi!

Ja som al gran dia. Tot just surt lo sol, los Plegamans deixan lo lilit y s' llensan al carrè buscant bullici y alegría.

Los pajesos ván tots mudats, ab espartenyas novas y fumant puros de quarto. Al passar la família del se-

nyor Rafel, los indigenas del poble s' miran misteriosament, formant grupos y murmurant a mitja veu com en las comedias de conspiradors.

A las nou comensa 'l gran ofici: se repeteix la escena del vespre anterior, una mica aumentada, y a mitja funció un predicador de *secá* puja a la trona y diu quatre insignificancias que potsèr l' hi han costat tres semanas d' apèndrelas de memoria.

Ja s' ha acabat la solemne ceremonia religiosa: las grallas refilan, las caputxas blancas treuben lo nas, y surt la gran professó que vé a sè una débil parodia de las de la *Reparadora*.

A las tres de la tarde ball a la plassa, a las set sopar y al vespre altra vegada ball en lo joch de la pilota, hasta las onze.

Quan la família Plegamans se'n va a retiro, passa, avants de ficarse al lilit, una especie de balans de las peripecias del dia.

—Jo, diu lo noy petit, no hi fet res absolutament.
—Pues jo, diu lo gran, hi pagat set cocas, hi rebut catorze xascos y he aguantat vintivuyt trepiljadas monumentals de la juventut del poble.

—Jo, exclama la noya, hi ballat dos valsos infernals y tres polcas diabólicas, y he sortit ab los guants bruts y 'l vestit tot emascarat del cos y de la cintura.

—Jo, suspira 'l pare, m' hi aburrit de debó —
La mare no diu res: ha caygut sobre una cadira, y dorm.

L' endemà s' reproduheix, si fá no fá, lo programa del primer dia. Balls de cocas y de rams a la plassa, ball a l' era del Pigat y ball al joch de la pilota.

Peró a las deu del vespre la animació aumenta, tothom bull, y la trompeta de la fama anuncia 'l gran aconteixement, la nota culminant de la festa: ¡vá a dispararse un castell de fochs artificials!

Tot lo poble acút a la plassa: se dona la senyal y comensa la solemnitat pirotécnica.

Quatre cohets, quatre corra-camas, dugas dotzenas de petardos, vuyt ó deu fochs de Bengala y un parell de rodas. La pobra gent del poble ho troba tot molt bonich; pero 'l noy petit del senyor Rafel diu que a pesar de las rodas, no pot anar.

—Aixó no es un castell,—murmura a l' orella de son pare;—a lo més será una *garita*.

Extingits los últims ecos dels modestos petardos finals, la multitut vá dispersantse y 'ls desilusionats Plegamans corran cap a cal Pep sense pronunciar una paraula; pero animats tots pèl mateix pensament, que al véures sols se comunican: lo de fugir l' endemà mateix.

—Ja ho veyéu,—diu lo senyor Rafel tot desfentse 'l llas de la corbata,—anar a fora per veure la festa major d' un poblet, es una mica arriscat. Sortir al camp per respirar ayres purs, está molt bè; pero 'l que hi vaji per divertirse, no tèn que pensar sino qu' es més alegre y animada una capital los dias de feyna, que un poblet de per munt los dias de festa major.

Restumen: que, efectivament, la família Plegamans l' endemà vá tocá ' dos; que ván arribar a Barcelona morts, aixafats y carregats de pols, y que al véures altra vegada dintre 'l seu pis, la única exclamació que vá sortir de la seva boca com epilech de una excursió tant desitjada vá ser aquesta:

—¡Gracias a Dèu que som a casa!

FANTÀSTICH.

MAZZANTINI.

Lo dia que la frenologia estiga més adelantada, lo món será una bassa d' oli.

Perque, no hi ha cap dupte: tot aquest daltabaix que aniquila las forsas socials y manté eterna perturbació en la vida de la humanitat, no prové de res més que de la impossibilitat en que 'ns trobém de donar a cada cervell la aplicació justa y matemática que s' mereix. Per dirho en menos parulas; prové de que ningú está en lo seu centro.

Succeheix avuy que un home que seria un magnífich sabater tira per general; que un altre dotat de gran aptitud per fer de lampista s' posa a sacerdot; que aquest vol ser metje y no serveix per res més que per llimpia botas, que aquell aspira a ser diputat y apenas si es ho per sastre. Y aixis successivament.

Llavoras no passarà res d' aixó. Lo frenólech, convertit en classificador de cervells, examinará 'ls caps dels joves disposats ja a pendre carrera, y ab la seguretat més completa farà una tria tant útil als individus com a la societat.

—Tú—dirá,—serás manobra; tú músich; tú advocat; tú espartenyer; tú pintará; tú vendrá; tú rodará una sinia; tú escurará xamaneyas...

M' inspira aquestas reflexions l' home extraordinari qual nom figura al davant d' aquest articlet.

En efecte: si un frenólech hagués examinat lo cap de 'n Mazzantini quant aquest era noy, y la frenologia hagués alcanat ja llavoras lo grau de perfecció

que alcanará dintre cinquanta ó cent anys, lo professor hauria declarat sense vacilacions que 'n Mazzantini havia de ser torero.

No s' pot demanar una aptitud més marcada y espontánea. Sa figura, son modo de presentarse, son trasteig, son valor, sa destresa: tot lo que tèn es precisament lo que s' necessita per ser un gran matador.

Mazzantini no ha passat aprenentatge: aixó s' deixa pèls que, a forsa d' estudis, han de vence la resistencia que sas facultats oposan a la voluntat. Lo novell matador no ha sentat plassa de torero: de bonas a primeras, sense preparació, sense seguir lo penós *escalafon* de reglament, s' ha posat a primer espasa.

Comensar per allí hont los demès acaban, es l' atribut essencial del geni.

En Gayarre no coneix lo periodo d' incubació: s' posa a primer tenor desde 'l seu *debut*, y 'l públich ab lo seu aplauso l' hi firma 'l nombrament.

Lo mateix ha fet en Mazzantini: si la comparació se 'm permet, diré que 'n Mazzantini es lo Gayarre dels toreros.

No tèn, es veritat, l' acert indiscutible dels primers mestres; no tèn aquella seguretat que sols s' adquireix ab los anys; no coneix a fondo 'ls secrets del art de Pepe-Hillo; en una paraula, usant un terme del llenguatge teatral, no tèn *taulas*, l' hi falta la práctica del *redondel*.

Peró tèn, en cambi, una serenitat tant admirable, tèn una finura tant gran en los moviments, tèn un cop d' ull tant certer, tèn un atreviment tant inaudit que 'l posan en un lloch preminent entre las eminencias del art, y revelan en son present un porvenir que apagara tal vegada tots los esplendors de las més altas glorias taurinas.

M' atreveixo a assegurar que quan sigui un mestre complet no farà lo que fa ara, perque sabrà suplir ab l' art lo que avuy trèu tant sols de sa disposició fenomenal y extraordinaria, ajudada per un valor que toca 'ls limits de la temeritat.

Parlar de la corrida donada diumenje passat es verdaderament supèrflu.

Lo públich no vá anar a la plassa per veure la corrida, sino per veure en Mazzantini.

Y en honor de la vritat, no era possible véurel en condicions més desventajosas per ell.

Ab tot, l' instnt del públich no s' equivoca: Mazzantini pot dir com César:—Arribo, veig y venso.

Y si Sevilla y Madrit l' hi havian extes lo diploma de primer espasa, Barcelona hi ha estampat lo seu sello. Ego.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Magre per demès ha sigut la senmana que acaba de transcorre: ni més ni menos que una senmana de quaresma. Reproducció d' obras antigas, debuts fluixos, teatros tancats, repeticions continuadas, en fi, un conjunt de quietisme ó monotonia que no deixa destacar ni un fet que s' aparti de la rutina general, ni una nota culminant y viva.

Probém, ab tot, de remenar aquest munt d' enenalls: veyám si 'n surt alguna cosa.

... *Tivoli*. Més y més representacions del *Par...* etc. Una variació: la companyia castellana, que ha acabat ja 'ls seus compromisos, ha sigut substituïda per una de catalana, que representa també com aquella, pessas lleugerás en un acte.

... *Teatro Ribas*. En lo moment en que escribim aquestas ratllas, ignorém si 'l teatro está tancat u obert, ó si hi fan ópera ó sarsuela ó drama ó carreras de velocipedos.

... *Teatro Espanyol*. La empresa ho ha entès: sempre, y al istiu especialment, las obras d' actualitat son bèn rebudas pèl públich que vá al teatro a divertirse y no a pensar. ¿Quina es, pues,—s' ha dit en Cereceda,—la qüestió més en boga avuy dia?—Los robos, las truhanerías, los lladres. Pues cops al bulto. Y ha posat en escena *Los Brigantes*, aprofitant ab molt acert los elements ab que conta la seva companyia.

... Efectivament, com deyam en l' últim número, la *Donna Juanita* s' ha presentat novament al públich ab lo seu ropatge italiá en lo *Teatro de Novedats*. Dir que la companyia Scalvini ha tractat la obra ab aquell cuydado que la caracteriza es una vulgaritat, pero, cronistas imparciais, no podém ocultar que la opereta de 'n Suppè, ja sigui resultat de certas comparacions, ja de la extranya interpretació del mestre director, no ha obtingut l' exit qu' era d' esperar, a pesar del talent de la protagonista (Sra. Rosselli), dels esforços dels Srs. Poggi y Bianchi y de la bona voluntat de las senyoras Frati y Venanzi. En las posteriors representacions, en alguna de las quals ha pres part la senyora Soave, l' execució ha guanyat una mica logrant que 'l públich prodigués més los seus aplausos; pero sense conseguir esborrar del tot la viva impressió que vá deixar la companyia Franceschini.

... Al *Bon Retiro* ha debutat una modesta companyia d' ópera italiana, a dos ralets. Un altre dia 'n

parlaré més extensament; per avuy sols diré que 'l conjunt es acceptable y que ab una mica de voluntat farà carrera.

Nihil novum sub sole. ni sota la cúpula del Circo ecuestre. La companyia japonesa, la *miss Ariel* y 'ls clowns de costum continuan fent las delicias dels habituals concurrents a aquest popular lloch de recreo.

N. N. N.

CUMPLIMENTS.

Si cansat de caminar
pujo a seurer al tranvia
no passa pas may cap dia
que no 'm tinga d' aixecar.
En estant 'ls puestos plens
quant entra alguna senyora
tinch d' aná a estar dret a fora.....
pels ditxosos compliments.

Si per condescendir un dia
vaig a dinar en algun lloch,
perque no 'm talvin, prenh' poch
de lo que 'l plat ompliria.
Y entre menjars excelents
la societat me demana
que tinch de quedar ab gana.....
pels ditxosos compliments.

Si may al devant d' algú
me ve 'l desitj de fumar
me tinch de sacrificar
dant un puro a cada hui.
Y es més trist, si en certs moments
tinch al meu costat senyoras;
que me 'n haig de estar llavoras
pels ditxosos compliments.

Tants y tants ne descriuria
de pesats y fastidiosos
que com son tant numerosos
tota LA ESQUELLA ompliria.
Y 'ls lectors, condescendents
hasta 'm crech que 'ls llegirian;
pero.... prou; qu' aixó ho farian
pels ditxosos compliments.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

ESQUELLOTS.

De aquellos polvos vienen estos lodos.

Dissapte passat las ordenansas municipals ván pendre mal a la Rambla, davant del Restaurant Martin. Vel' hi aquí com vá passá 'l cas.

Uns carruatjes anavan contra direcció, y 'l guardia municipal de punt, cumplint probablement ab lo seu deber, vá indicar als cotxeros que no 's podia passar. De repent, mentres los cotxeros y 'l guardia estavan dirimint la cosa, surt un cap per la porteta d' un dels carruatjes y crida:

—¡Arrea, arrea!

Y en mitj de las protestas y del disgust del públich, los cotxes ván continuar, efectivament, marxant contra direcció.

¡Aixó sembla un abús, no es veritat?

Pues ara vé 'l bo de la cosa.

¿Saben de qui era aquell cap que vá indicar als cotxeros que devian seguir contra direcció?

De un magistrat de l' Audiencia.

¿Qué tal?

No faltará qui suposi que 'l municipal mereix elogi pel zel demostrat en lo cumpliment del seu deber, y sobre tot per la seva enteresa.

Pues aquest, sigui qui sigui, sá piga que s' equivoca. 'L municipal, no sols no mereix l' elogi en qüestió, sinó que, segons las senyas, s' ha guanyat perfectament uns quants dias d' arrest y una causa per desacato a la autoritat.

¿Y saben per qué?

Per una rahó senzillissima.

Allá vá.

Era en temps de don Francisco de Paula Rius y Taulet, de pedregosa memoria.

Lo cotxe del Capítol general vá trepitjar las ordenansas municipals, en un cas paregut al de dissapte, y 'l bon senyor Rius ab una candidés impropia de sas venerables patillas, a fi y efecte de fer quedar bè al general, vá dictar una disposició en la que 's determinava que en tals y tals cassos los carruatjes de las autoritats podian passar per hont los dongués la gana.

Y aquí tenen vostés perfectament explicat, com un guardia que en apariencia compleix ab lo seu deber, resulta que s' ha fet acreedor a una bona sumanta.

Ara jo prou faria algunas consideracions, pero l' espay me falta.

Dech contentarme, pues, ab acabar aquest assumpto transcribint un refrán adobat:

«Dels pecats dels arcaides los municipals ne van gereruts.»

Ha mort lo cardenal Moreno, arquebisbe de Toledo y altras cosas.

Segons alguns periódichs, s' atribueix lo seu fi inesperat a una obsessió extremada que traspasava 'ls límits de la prudencia.

Traslado la noticia al Sr. Fontrodona y al Sr. Rius y Taulet.

Si 'l cólera no 'ns visita,—ha dit lo bisbe de Barcelona—per la Mare de Déu de la Mercé, farém una gran professó en acció de gracias.

Aixó está molt bè; pero jo pregunto:

—Y si 'l cólera 'ns visita, ¿en acció de qué la farém la professó?

Hi sentit explicar que en varias fondas de Barcelona van negarse a admetre a uns quants toreros de una de las tres cuadrillas que diumenje passat van treballar en la nostra plassa.

¡Ay si en Romero Robledo sab aquest desacato!

¡Oh! Y encara en Romero Robledo es lo de menos.

¡Ay si ho saben altras personas!

L' insigne autor de *El Trovador*, D. Antoni Garcia Gutierrez acaba de baixar a la tomba, entre una explosió general de sentiment y de dol.

Garcia Gutierrez era tant gran per la seva modestia com pel seu poderós talent

¡Descansi en pau!

Está ja molt adelantada la impressió de la nova obreta del popular C. Gumá titulada *Gramática parda*; de manera que si no 's dona a llum demá, probablement deurá publicarse a primers de la senmana entrant.

Si la companyia de opereta italiana que treballa a Novedats no 's desvesa de seguir los consells del *Brusi*, vestint las obras de curt tal com déu ferse, tractantse de aquest género, 's quedará sense parroquians.

A l' ESQUELLA no l' hi agrada l' escándol; pero tampoch l' hi agrada la santurreria.

Y *Donna Juanita* ha de dirse *Donna Juanita* y no *Sor Juanita*.

Los vehins de la Riera del Pi volian posar vigilant al carrer; pero 'l rector de aquella parroquia vá anar a trobar al Sr. Coll y Pujol, demanantli que negués lo permís per establir-lo.

Si jo fós capellá, francament, faria lo mateix.

Jo pensaria:

Quants més robos se fassan, més ocasió tindrás de confessar pecadors y salvar animetas.

Perque, si no neix de aquesta idea espiritual, no sé de que pot neixre l' oposició del rector del Pi.

Dugas noticias tristissimas tenim que comunicar als nostres lectors.

La primera es la mort de D. Joan Pellicer, pare del nostre amic Joseph Lluís Pellicer que tantas vegadas ha honrat ab sos preciosos dibuixos las páginas d' aquest periódich y las de LA CAMPANA DE GRACIA.

Lo senyor Pellicer era una persona digne de la més alta estimació per sas nobles prendas y per son carácter extraordinariament modest. Gracias als seus esforços, sos dos fills ván rebre una educació esmeradissima, y avuy los germans Pellicer honran a la patria, honrant en primer lloch a son bondadós pare.

Es la segona noticia la de la mort del jove artista Anton Gomez Polo, distingit grabador, germá del malhaguanyat pintor Simon Gomez, en mal hora perdut per las arts catalanas.

En la edat en que tot nos sonriu y en que las ilusions floreixen ab tot lo seu esplendor, lo pobre Gomez ha baixat a la tomba, omplint de dol lo cor de sos amichs qu' eran molts, perque no era possible tractarlo sense estimarlo.

Joan Pellicer ha mort vell; Anton Gomez ha mort jove. Ab l' un desapareix un gloriós passat; ab l' altre s' apaga un rissuenyo porvenir.

La redacció de LA ESQUELLA tributa una llágrima a la memoria d' aquestos dos bons amichs.

¿Encare 'ls fá pó 'l cólera?

Vaja, vaja, no siguin poruchs, y fixinse bè ab lo que diu l' arquebisbe de Granada:

«La ciencia médica no conoce bien el cólera, ni ha atinado todavía con el medio seguro y eficaz de combatirlo: es un azote del cielo, y nos estará de continuo amenazando con otros muchos más, mientras no apla-

quemos por la compunción y penitencia la cólera de Dios, provocada incesantemente con nuestros continuos y gravísimos pecados.»

Y esta clar: lo cólera es un cástich del Cel.

Y las germanas de la caritat que ván morir a Marsella cuidant colerichs, ván ser justament castigadas per estar cometent lo negre pecat de practicar las obras de misericordia.

¿Qué no ho saben?

Lo comandant de municipals ha donat ordre de que cap individu del *cuervo* puga anar ab tranvia.

Y com que 'ls tranvias corren més que las personas, pot donarse 'l següent cas:

Un escanya rel oljes se véu perseguit de prop per un municipal, fugint topa ab un tranvia y s' hi refugia.

Y 'l municipal se queda ab un pam de nás.

Lo comandant podrá dir per disculparse:

—Los municipals que 's quedin ab un pam de nás serán preferits als altres, perque tindrán més flaire.

Mentres las monjas del monestir de Pedralbes estavan fent las sevas operacions en lo cor, un llamp mal educat vá tenir l' atreviment de ficarse dintre de la casa, sense que, afortunadament, passés a mayores.

Ja veuen a quin temps hem arribat: tot se conjura contra la pobla gent d' iglesia.

Hasta 'ls llamps.

Hem rebut un tomet de poesias-humorísticas titolat *Pessigollas*, original del nostre colaborador senyor Llenas.

La obra es agradable, val dos rals y 's ven en la Llibreria de Lopez.

Los rumors de cólera s' acentúan cada dia més.

Ara com ara, es ja cosa segura que s' ha desarrolat a Alicante.

Per lo tant, ja ho saben: no menjaré turrons.

El *Boletín oficial* de la provincia de Girona, vá dir per equivocació (¡vaya unas equivocaciones!) que 'l cólera s' havia presentat a Lleyda, Girona y Huesca, y tot seguit vá sortir un arcaide que vá publicar lo següent bando:

«Bando.—Alcaldía constitucional de Viladrau.—Declarado oficialmente, el cólera murbo asiático; en las provincias de Gerona, Lérida y Huesca, El Ayuntamiento prohíbe al vecindario en general que *alberguen* ó den hospedaje a ningun forastero transeunte, que bajo cualquier pretexto *biniere* a esta poblacion, debiendo presentarse los mismos a la autoridad local a fin de *reconocerle* su legitima procedencia y en su caso adoptar las medidas de *higienie* que convengan a la salud pública. Los contraventores al presente bando se le declara incurso en la multa de 15 pesetas por persona que *alberguen* ó hospeden sin el indicado *reconoc.* y previo permiso de esta autoridad, sin perjuicio de ser entregado a los tribunales de Justicia segun los casos.—Viladrau 21 agosto de 1884.—El Alcalde Te.^o Miquel Surroca.»

Viladrau no es cap poble de Cafreria, com sembla indicarlo 'l fondo y la forma del anterior bando.

Es un poble de la falda del Montseny.

S' hi cullen bonas castanyas y algunas carabassas.

S' HA ACABAT LA VEDA.

¡Amunt! s' ha acabat la veda;
ja d' ella rastre no 'n queda,
au cassadors, tots a punt;
l' espadenya bèn estreta,
sarró al coll y l' escopeta,
deslignem los cans y ¡amunt!

Ja la bona vida 'ns crida,
acudimhi desseguida
fent sentir lo fort reclám,
y ab l' humor de nostre terra,
convertim en temps de guerra
desde la montanya al camp.

Omplim bè nostre botella
que, sovint, pugám ab ella
nou coratje recobrar;
persegüim, sense temença,
lo cunill que lliure 's pensa;
au, amunt, sens may parar.

Tant bon punt rompi l' albadá
tots al bosch y escopetada
al primer més atrevit;
fém que sia nostre estrena
per cada un mitja dotzena.....
ni sols quedi aucell petit.

Que, aixís, quan decline 'l dia,
satisfets y ab alegría
tots a casa tornarem,
y penjant en nostre esquena

lo sarrò de cassa plena,
de l' esposa 'l goig serém.

Apa, donchs, ja ha arribat l' hora;
cassadors, amunt y fora,
ferm esprit y tots a punt,
l' espardeya bèn estreta,
sarrò al coll y l' escopeta,
deslliguém los cans y jamunt!...
ESTEVE FOREST Y SICART.

QÜENTOS.

Tres metjes celebran una consulta:
¿Y acàs se liguren vostès que s' ocupan del estat del malalt ni del remey que millor li conve? No senyors, res d' aixó.
Un dels metjes entaula la qüestió preguntant:
—Vaja, senyors, dat l' estat del mobiliari, á veure quan ne podrém fer pagar de la consulta.

La senyora de un advocat escombra l' escala.
Un amich la sorpren y la repta, dihentli:
—Vamos que aixó no está bé. ¿Hont s' es vist la senyora de un advocat ab l' escombra á las mans.
La senyora:
—Tè molta rahò: per lo tant desde demá faré escombrar al mèu marit.

Un magistrat d' audiència assisteix al teatro, als balls, á las tertulias y s' está al Cassino fins á altas horas de la nit.
—D. Pere, li diu un amich: francament, no entench com á la seva edat pot viure sense dormir.
—¿Y qui li ha dit que no dormo? ¿Quán vol jugarshi que dormo més que vosté?
—¿Si, ahont?
—A las vistas de l' Audiencia.

Parlant de un advocat molt eloqüent, deya un dels seus admiradors.
—No conech ningú que tinga un talent tant persuasiu. Vos fá un discurs, y al cap de cinch minuts vos fá créure lo que no créu ell mateix.

Escena de teatro. Lo mestre director d' orquesta es una notabilitat, contant numerosos admiradors.
Un dia aquests li tiran una corona; pero no afinan la punteria y la corona vá á parar á las taulas. La prima dona está en escena y la recull: fá una gran cortesia y arrenca un llás de la corona y 'l regala al mestre director.
Los admiradors, disgustats ¿quina te'n fan? Al dia següent tiran al mestre una capsa de rapé. També la prima dona es á las taulas. Lo mestre la recull, l' obra y la presenta á la prima dona dihentli.
—Senyora ¿vol un polvo?

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Un jove que té un segona se vol casá ab la Marcial, sòlsament perque es total y també perque es molt mona. Y per guanyarse la vida, mentres ella cusirà, ell als noys ensenyará, lo verb primera invertida.

SIMON DE SERRVOL.

II.

Sota un ters invers-segona vareig trobarhi á la Pona filla de un hu-dos formal que roda molt per total.

DOS LIBERALS.

SINONIMIA.

—¿Qué fás aqui tabalot?
—Tot una taula de tot.

DOS LIBERALS.

ANAGRAMA.

Donya Tot me vá comprar una tot molt redolenta... Vaig l lensarla de repenta perque, es clar, no 'm vá agradar.

J. M. F. DE PETITS.

CONVERSA.

—Tú, sabs ahont es en Vila?
—No vás dir qu' era á...
—Ahont?
—Home, si are mateix ho acabém de dir.
VERBI-GRACIA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de dona.
- 5 4 3 6 2.—Lo que no voldria tenir may.
- 3 6 5 6.—Un instrument defensiu.
- 4 5 6.—Una passió.
- 2 6.—Nota musical.
- 6.—Una vocal.

UN DE VICH.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Omplir los pichs ab lletres que llegidas horisontal y verticalment, digan: Primera ratlla, negoció.—Segona: lo que molts buscan per darse tono.—Tercera: un au-cell.—Quarta: nom de dona.—Quinta: se troba en las óperas italianas.—Sexta: dos vocals.

CAPITÁN VOYER.

GEROGLIFICH.

×
C.
rals
|
:
TAC
I
000

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—Ge-no-va.
- 2. Id. 2.ª.—A ca-bat.
- 3. AGENTÍGRAFO.—Dona Doná.
- 4. MUDANSA.—Gas-Pas-Nas-Fas-Mas.
- 5. TERS DE SILABAS.— KA LI FA
LI BO RI
FA RI NA
- 6. TRENÇA-CAPS.—Castelló.
- 7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Marcelino.
- 8. GEROGLIFICH.—Per sotanas los capellans.

OBRA DE ACTUALITAT.

GUERRA AL CÓLERA!

INSTRUCCIONS PER COMBÁTREL, ESCRITAS EN VERS PEL

DR. C. GUMÀ,

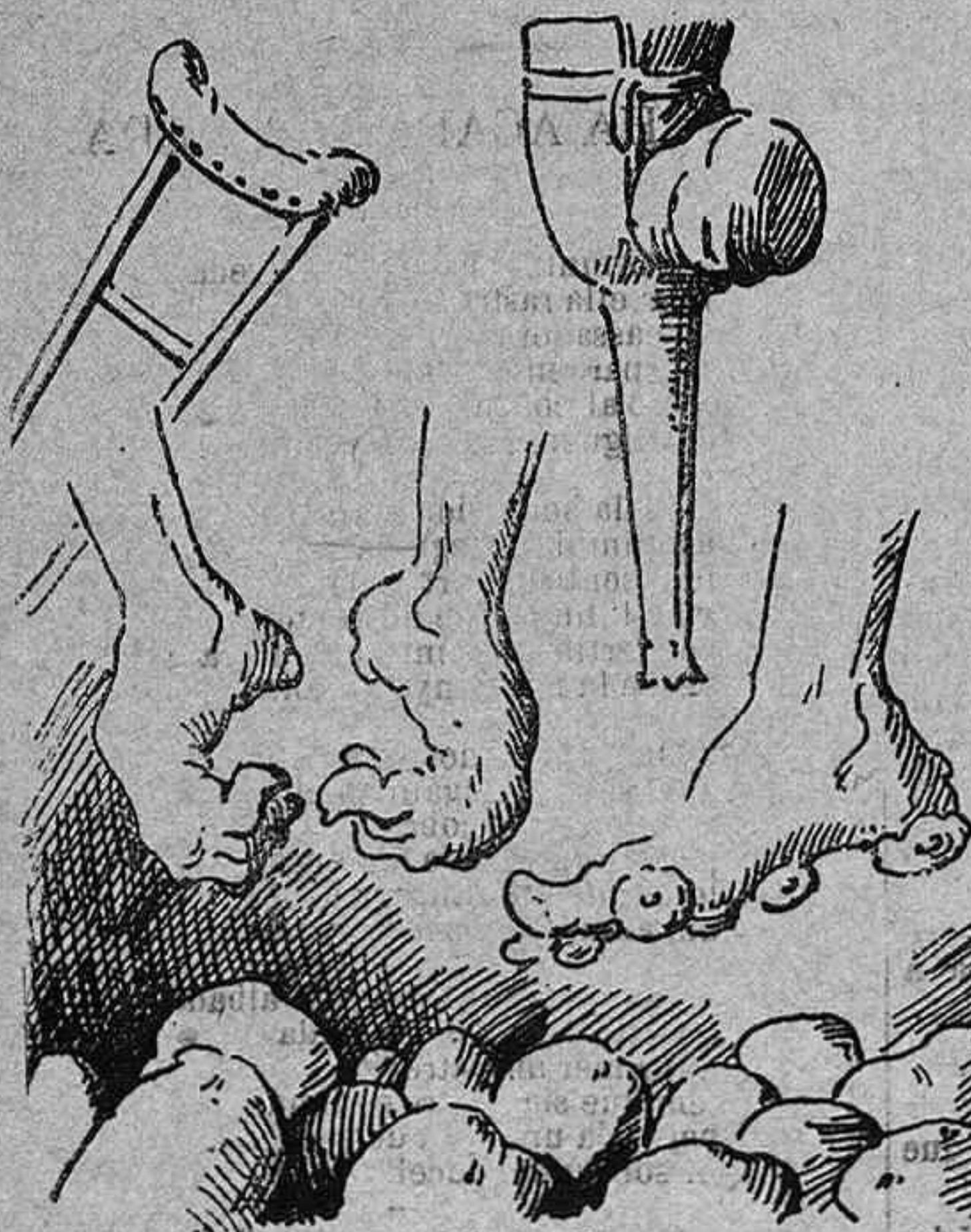
Catedràtic de medicina humorística

Preu: ¡UN RAL!

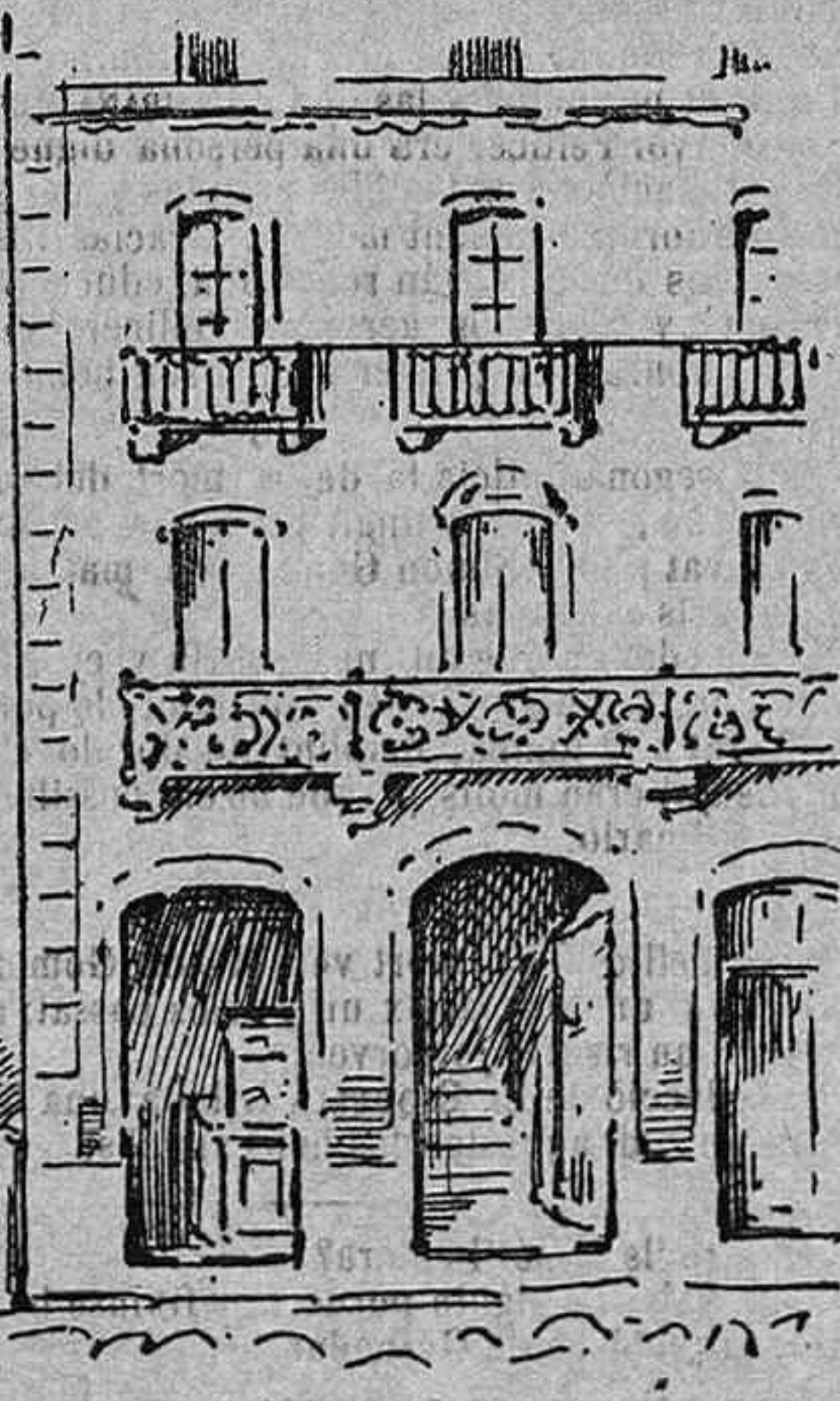
Se ven en la llibreria de Lopez y demés principals llibrerias y kioscos, aixis com en casa dels correspon-sals de LA CAMPANA.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

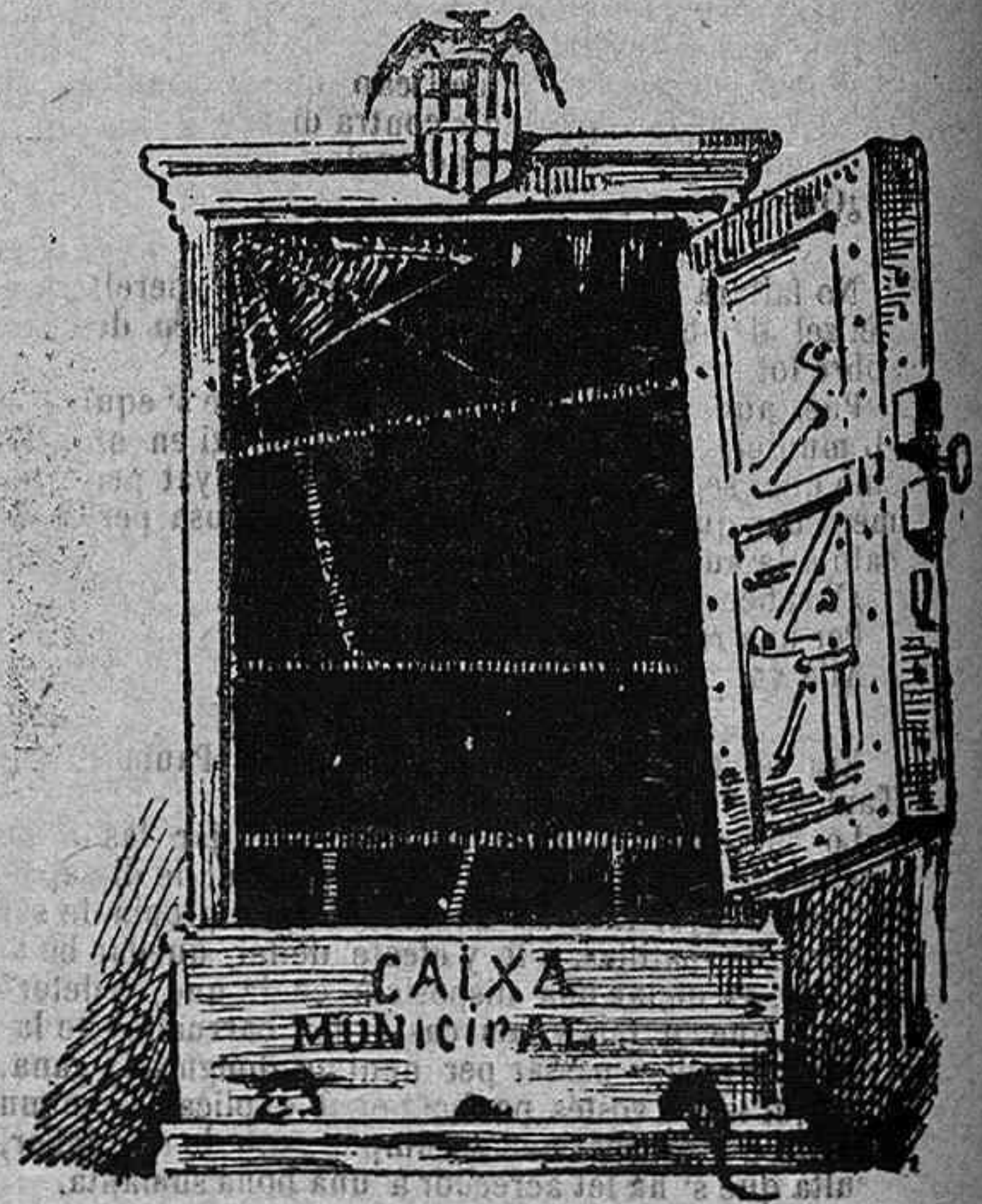
PARALELO QUE SEMPRE ES D' ACTUALITAT.—EFECTES USUALS DELS EMPEDRATS DE BARCELONA.

Los que hi han de caminar.

Los que 'ls fan.

¡Ja ho veuben! Ni tiras ni festas.